

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 1851/14
Дана: 02.07.2014. године
Б Е О Г Р А Д

РАД-13.2 одговорност послодавца за штету проузроковану запосленом

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Боривоја Живковића, председника већа, Весне Мартиновић и Снежане Витошевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, кога заступа адвокат АБ, против туженог "БА, кога заступа БА, ради накнаде штете, одлучујући о изјављеним жалбама тужиоца и туженог против пресуде Основног суда у Лазаревцу П1 бр. 2409/12 од 19.02.2014. године, донео је у седници већа одржаној дана 02.07.2014. године

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 бр. 2409/12 од 19.02.2014. године и предмет **УПУЋУЈЕ** истом суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 бр. 2409/12 од 19.02.2014. године у ставу један изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да плати тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због наружености износ од 450.000,00 динара, због претрпљеног физичког бола износ од 600.000,00 динара и на име претрпљеног страха износ од 400.000,00 динара, што укупно износи 1.450.000,00 динара све са законском затезном каматом од 19.02.2014. године па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема писменог преписа пресуде под претњом извршења, ставом два изреке са вишком тужбеног захтева преко досуђеног износа у ставу један изреке пресуде па до траженог износа за претрпљени страх износ од 700.000,00 динара на име умањења животне активности износ од 1.500.000,00 динара и на име будуће нематеријалне штете износ од 500.000,00 динара тужбени захтев тужиоца је одбијен, ставом три изреке одбијен је у целости тужбени захтев да се обавезе тужени да плати тужиоцу на име накнаде материјалне штете износ од укупно 500.000,00 динара на име накнаде зараде износ од 70.000,00 динара са законском затезном каматом од дана подношења тужбе па до исплате на име трошкова поправке зуба, износ од 100.000,00 динара, на име опоравка у Немачкој износ од 300.000,00 динара

као и да се обавезе тужени да плаћа тужиоцу месечне износе од 10.000,00 динара почев од подношења тужбе па убудуће сваког 1-ог до 5-ог у месецу за претходни месеца, а на име трошкова превоза до радног места са законском затезном каматом обрачунатом од дана пресуђења па до исплате, те ставом четири изреке обавезана тужена да плати тужиоцу на име трошкова парничног поступка износ од 208.850,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог преписа пресуде под претњом извршења.

Против ове пресуде жалбе су благовремено изјавили и то тужилац побијајући је у погледу одлуке у одбијајућем делу њене изреке, а тужени побијајући у погледу одлуке о усвајајућем делу њене изреке оба због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на жалбу тужиоца а тужилац одговор на жалбу туженог.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде у границама овлашћења из одредбе члана 386 ЗПП („Службени гласник РС“ број 62/2011) Апелациони суд у Београду као другостепени суд је нашао:

-жалбе су основане.

Према разлозима побијане пресуде суд је у целости прихватио извештај комисије, па је нашао да постоји одговорност туженог применом правила из одредбе члана 173 и 174. ЗОО

Такође, имајући у виду врсту и тежину повреда које је тужилац задобио као и степен умањења животне активности од 55% суд адекватна сатисфакција за овај вид штете износила би 1.000.000,00 динара па како је тужилац за овај вид штете већ исплаћен по основу исплате осигуране суме од Компаније „Дунав“ у укупном износу од 1.080.000,00 динара следи да је тужилац обештећен по основу нематеријалне штете – душевног бола због умањења животне активности. Исто тако имајући у виду дужину и интензитет претрпљених физичких болова и естетску наруженост првостепени суд налази да је тужбени захтев тужиоца у овом делу основан.

Првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу накнади будућу нематеријалну штету у износу од 500.000,00 динара налазећи да тужилац није определио у чему се иста састоји. Првостепени суд је одбио захтев тужиоца за накнаду материјалне штете јер тужилац није доказао основ и висину ове врсте штете. При томе је првостепени суд према разлозима ожалбене пресуде имао у виду да је трошкове лечења сносила тужена и то трошкове лечења по основу налаза лекара специјалисте Војно-медицинске академије од 24.10.2012. године.

Овај закључак ожалбене пресуде се за сада не може прихватити.

Наиме, према до сада утврђеном чињеничном стању у поступку доношења ожалбене пресуде следи да је тужилац 30.04.2009. године претрпео

повреду извршавајући радне задатке пословође на БТО систему ТЗП када је у извршењу задужења да прати извођење сервиса на одлагачу – 2 чучнуо на газиште наслонио се леђима на заштитну ограду (гелендер) којом приликом је дошло до пуцања доње цеви поред вара због чега је тужилац пао са газишта на гусеницу транспорта са висине од 5.2 метра, да је тужилац назначеном приликом задобио већи број тешких телесних повреда по типу прелома више костију – политрауму тела: прелом десне бутњаче на две локације – горњи крајак и средња трећина, крварење у левој плеури, прелом предњег зида горње вилице обострано – без помака парчади кости, прелом доњег зида десне очне дупље; прелом десне чеоне кости и предњег и задњег зида десног чеоног синуса, прелом десне сленоидалне кости на две локације и прелом чашице десног колена – без дислокације, да је тужилац трпео физичке болове јаког интензитета у трајању од око 20 дана при транспорту од Лазаревца до Београда и пружању помоћи и повремено у првим данима након повреда и након 11 операција у Србији и Немачкој, да је имао јаке главобоље због прелома више костију лица и лобање, да су потом физички болови били средњег интензитета повремено још око 50 дана а у току оздрављења више повреда и компликација по типу тешке гнојне инфекције након више већих и мањих операција и хируршких интервенција и болничких третмана, да је тужилац трпео болове лаког интензитета око 12 месеци повремено због вишеструко преломних и хроничне гнојне инфекције десне бутне кости, примању великог броја инјекција, више анестезија, трансфузија, бројних превијања, физикалног третмана на више месеци, да је у току оздрављења од повреда тужилац трпео низ неугодности јер није могао на нормалан и достојан начин да обавља основне животне функције већ са болом и додатним напором, да је тужилац имао трајну наруженост тела средњег степена, да је код тужиоца дошло до трајног умањења животне активности са ортопедско трауматолошке стране за 40% због краће десне ноге за 8 цм, дубоког грубог ожиљка са спољне стране десне бутине који је осетљив на јачи физички додир и хладноћу, ограничених покрета у десном колелу средњег према тешком степену, ограничених покрета у десном зглобу кука лаког степена ограничених покрета у десном скочном зглобу лаког степена због прелома више костију лица и лобање као и последица нагњечења овојнице плућа, отежани физички рад при ниским температурама, магли и влаги због тешких последица тужилац има сметњи при раду у домаћинству, породичним и брачним потребама и да мора да улаже додатни напор при неким основним животним активностима како би постигао одређени циљ, да је тужилац при паду са висине од 5 метара доживео примарни страх високог интензитета који је трајао око 3 минута, после тога је наступио секундарни страх високог интензитета који је трајао 3 недеље (период од повређивања, дијагностиковања, операција и неизвесности исхода лекарских интервенција), да је потом наступио страх средњег интензитета који је трајао 2 месеца (период опоравка, озбиљних компликација, развоја инфекције ране и врло тешке компликације остеомијелитиса), да је умањење животне активности са психичке сфере 30% условљено емоционалним доживљавањем себе и немогућности да се приуште све радости које је тужилац раније имао, да су трошкови лечења у иностранству сносили синдикат и Фонд, да је умањење животне активности са становишта психичке сфере и трауматолошких ортопедских последица укупно 55%.

Међутим, првостепени суд у поступку доношења ожалбене пресуде свој закључак у одсуству доприноса тужиоцу сопственој штети изводи из садржаја

извештаја комисије из кога следи да повређени нема никакву одговорност јер се придржавао свих мера безбедности.

Тачно је да је према Извештају комисије број 216-2229 од 18.05.2009. године који је сачињен по решењу 7-26-2005 од 04.05.2009. године назначено да тужилац као повређени нема никакву одговорност јер се придржавао свих мера безбедности и имао сву потребну заштитну опрему на себи а да је узрок пуцања цеви гелендера некавалитетна цев гелендера – кородирала на месту старе иницијалне пукотине.

Међутим, то само указује да постоји примарна одговорност туженог послодавца настанку штете и да је тужилац користио сву потребну заштитну опрему. Међутим, по схватању овога суда то још није довољно за потпун одговор на питање да ли постоји допринос тужиоца сопственој штети.

Наиме, тужени је већ у одговору на тужбу указивао на чињенице:
-да се тужилац леђима ослонио на гелендер;
-да је он у својству машинског пословође био у обавези да утврди да ли је тај гелендер безбедан будући да је постојала пукотина и да је био кородирани. Ове чињенице тужени у битном понавља и у жалби а у побијаној пресуди о томе нема разлога.

У њиховом присуству било је нужно разјаснити да ли је тужилац знао да је кородирани назначени гелендера, да ли је тужилац био задужен за његово одржавање са становишта безбедности. Ради тога побијана пресуда се у овом делу не може испитати са становишта одредбе члана 32 став 1. Закона о безбедности и здрављу на раду која гласи: Запослени има право и обавезу да се пре почетка рада упозна са мерама безбедности и здравља на раду на пословима или на радном месту на које је одређен, као и да се оспособљава за њихово спровођење.

Томе у прилог и то што према исказу тужиоца следи да је он клекнуо на подлогу при чему се наслонио на заштитну ограду на леђима која је пукла и ја сам пао уназад са висине од 5 до 6 метара и изгубио свест. Та чињенична тврдња присутна је и у тужби. Првостепени суд о овоме није водио рачуна и с тим у вези разјаснио да ли је тужилац радни задатак могао обавити без наслањања на гелендер.. Ради тога основано се поставља питање и да ли у датој ситуацији постоји допринос тужиоца сопственој штети. Тужени је у току поступка што понавља и у жалби истицао ову чињеницу. Првостепени суд се на исту није осврнуо и с тим у вези разјаснио да ли је тужилац пре наслањања на гелендер био обавезан да провери да ли је та цев гелендера безбедна.

Због тога ни са овог разлога чињенично стање није потпуно утврђено од значаја за примену правила из чл.192 у вези члана 164. ЗОО.

Када се ради о тужбеном захтеву тужиоца за накнаду нематеријалне штете и по схватању овога суда тужбени захтев тужиоца је у том делу неуредан. Ово са разлога што захтев за накнаду нематеријалне штете мора бити опредељен у складу са одредбом члана 200 ЗОО а тужилац је по тим основима и определио новчане износе. Међутим, првостепени суд није могао користећи разлог

неуредности тужбе одбити тужбени захтев (није могао ни одбацити тужбу у фази главне расправе већ је то могао учинити тек само у фази припремања расправе). За то је остварен посебан разлог за укидање ожалбене пресуде у овом делу. Правилно налази при томе првостепени суд „да тужилац није определио у чему се састоји будућа нематеријална штета“ али је био дужан да разјасни основ његовог потраживања са становишта одредбе члана 200 ЗОО када већ тај пропуст тужиоца није санкционисао у поступку припремања главне расправе (тужилац је и у тужби определио тражење на име будуће нематеријалне штете) укупно 500.000,00 динара). Поред тога није разјашњено и да ли постоји идентитет између овог захтева и захтева где је по основима опредељено тражење Због свега тога и у овом делу ожалбена пресуда је морала бити укинута. Ово посебно са разлога што ако је тужба неуредна иста се одбацује, а првостепени суд је одбио тужбени захтев за износ од 500.000 динара „ на име будуће нематеријалне штете“ што је правно недопуштено.

Првостепени суд одбија захтев за накнаду трошкова поправке зуба у износу од 100.000,00 динара и за износ на име трошкова лечења а тужилац основано указује у жалби да је приложио рачун за поправку зуба.

Истина, приложени рачуни уз тужбу у целини не одговарају вредности траженог износа али је првостепени суд био дужан да у односу на овај захтев тужиоца разјасни саслушањем вештака да ли је била нуижна поправка зуба а такође да ли су било нужно за отклањање последица повреде лечење тужиоца у Немачкој те да ли је тужилац имао решење Завода за здравствено осигурање којим му се одобрава лечење у Немачкој и да ли су ти трошкови рефундирани у овом делу позивом на чињеницу да тужилац није доказао основ и висину накнаде штете из овог основа. Зато се за сада не може прихватити разлог да Налаз лекара специјалисте ВВ ортопедског хирурга на који се позива тужилац као на доказ о неопходности лечења у Немачкој не представља извештај такве природе с обзиром да се лекар саглашава са преузетим лечењем тужиоца у иностранству

При томе, првостепени суд је био дужан да саслуша и вештаке на назначене околности и с тим у вези разјасни да ли је због последица повреде била нужна поправка зуба и у ком обиму и да ли је било нужно лечење у Немачкој .Међутим, за случај да тужилац нема решење Завода за здравствено осигурање којим му се одобрава лечење у Немачкој његов захтев би био неоснован, а у противном било би нужно разјаснити које је трошкове с тим у вези тужилац имао а који нису рефундирани и зашто и која је њихова вредност.

Укинута је одлука и у делу негативне одлуке за ренту јер у овом делу није разјашњено да ли код тужиоца постоји губитак радне способности, да ли је РФ ПИО донео решење с тим у вези и која је вредност ренте те да ли тужилац ради на својим пословима или због измењене радне способности то више није у могућности.

Првостепени суд ће зато у поновном поступку употпунити чињенично стање на све претходно назначене околности и посебно да се је тужилац леђима ослонио на гелендер;

-да ли је тужилац у својству машинског пословође био у обавези да утврди да ли

је тај гелендер безбедан да ли се је назначени радни задатак могао обавити без ослањања на гелендер леђима, да ли је код тужиоца утврђена измењена радна способност односно њен потпун губитак, да ли је поправка зуба била последица назначене повреде, која је вредност трошкова из тог основа, да ли постоји решење Републичког завода за здравствено осигурање којим се тужиоцу одобрава лечење у Немачкој да ли су тужиоцу рефундирани трошкови лечења у Немачкој, поновиће доказ саслушањем тужиоца и вештака на назначене околности да ли код тужиоца постоји губитак у будућој заради у којој вредности и из кога разлога позивање пуномоћника тужиоца да определи појам будућа нематеријална штета у складу са чланом 200. ЗОО у основу и вредности, а вештаке да се изјасне да ли је у њиховом налазу и мишљењу обухваћена и штета коју ће тужилац трпети убудуће, по назначеним основима па када правилно и потпуно утврди чињенично стање донеће правилну и на закону засновану одлуку у овој парничној ствари.

Са изложеног, а на основу одредбе члана 377 ЗПП одлучено је као у изреци овог решења.

Председник већа – судија
Боривоје Живковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић